

NINGE CU POVEȘTI

Antologia de Crăciun a autorilor Velvet Story

Editura
Velvet **Story**
Mogoșoaia, 2020

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Ninge cu povești: antologia de Crăciun a autorilor Velvet Story. –

Mogoșoaia: Velvet Story, 2020

ISBN 978-606-95085-1-0

821.135.1

Copertă: Ciprian Tănăsescu
Editor: Simona Tănăsescu
Lector: Cristina Apostol și Laura Apetroaie
DTP: Cristian Negoii

NINGE CU POVEȘTI

Antologia de Crăciun
a autorilor Velvet Story

Ediție îngrijită de Ciprian Tănăsescu

Editura
Velvet **VS** Story

Mogoșoaia, 2020

Cuvânt înainte

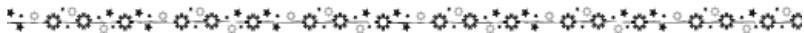
Prin ani, în iernile cu zăpezi sau fără, un singur gând, ivit din străfundurile copilăriei cu obraji roșii de ger și degete înghețate în mânuși ude, îmi pune neconținut pe față lumina caldă a unui zâmbet ștrengar: „vine Crăciunul!”

Gândul jucăuș adastă pentru câteva clipe, apoi se prăvale în adâncurile inimii, făcând-o să bată toba într-un ritm alert, regăsit și el an de an cu aceeași prospețime nostalgică a castanelor coapte în vatră, care se burzuluiesc pocnind și sfârâind: „vine Crăciunul!”

Sunt ani mai buni și ani mai haini, dar oricât de căinoși ar fi, toate relele îndurate se șterg parcă prin minune la auzul freamătului iscat printre brazi: „vine Crăciunul!”

Știu că acum, când citiți aceste rânduri, simțiți la fel și încuviințați din cap – altfel n-ați fi deschis această carte. Nu-i o carte oarecare, este cea care vă va însoți, cu clinchete de zurgălăi și parfum de portocală tăvălită prin scorțișoară, pe drumul troienit de nea înspre Crăciunul pe care editura noastră vi l-a pregătit cu aceeași dragoste cu care mama scoate cozonacii bosumflați și rumeni din cuptor. Fiecare autor *Velvet Story* a scris, cu inima învelită în ghirlande de beteață,

Ninge cu povești

câte o povestioară de Crăciun pentru cei mai răsfățați copii ai Crăciunului: voi, cititorii.

În paginile ce urmează vă veți reîntâlni cu cunoștințe vechi – personajele ce v-au furat inima în paginile volumelor scrise de *Dan Claudiu Tănăsescu*, *Cristian Radu Constantin*, *Leila Sandra M.*, *Simona Tănăsescu*, *Cynthia Orszag*, *Petruța Petre* sau *Elena Petrea Kyrintzis*. Toate îmbrăcate în haine noi, potrivite Sărbătorii Crăciunului. La care se adaugă două noi surprize, marca *Velvet Story*: poveștile semnate de *Tau Ceti* și *Cristian Palade*, care, sperăm noi, vă vor face să zâmbiți alene, cu gândul la toropeala din fața focului din șemineu, când fulgii neastâmpărați bat în geamul înghețat.

Și, dacă vă plac, nu uitați să-i spuneți și lui Moș Crăciun; cine știe, poate la anul va avea în sac un nou volum de povestiri de Crăciun *Velvet Story*, cu mai mulți autori și mai multe personaje alături de care să vă petreceți binecuvântatele sărbători.

Până atunci, primiți un gând bun în Noaptea de Ajun din partea noastră, a tuturor.

Crăciun fericit!

Velvet Story

Un dar de Crăciun

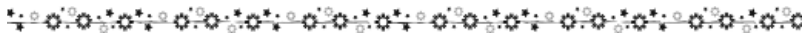
Dan Claudiu Tănăsescu

Când Marin Drăcosu a adus-o, nimeni nu știe de unde, pe Mitana în chip de nevestă, toți din sat au înțeles că femeiușca aceea sprintenă, cu piele albă și plete roșcate, cu ochi jucăuși și nu lipsită de nuri, o să-i facă multe zile fripte sărmanului bărbat.

Marin, un țigan știrb și sărac, cu două degete de la mâna dreaptă scurtate în timpul războiului de o schijă rătăcită, nu știa să facă mai nimic. Își câștiga traiul cântând cu tobele pe la nunți și petreceri. Banii dobândiți nu-i agonisea. Îi plăcea să intre zilnic într-o Alimentară și să-și cumpere două sticle cu vin, un kilogram de parizer, o pâine albă și un borcănel cu muștar, apoi, cu ele înfășurate într-un ziar, se ducea acasă și, așezat pe pat, le făcea de petrecanie. Cu burta plină, se trântea mulțumit pe una din perne și își zicea:

– Ei, Marine, să fii al dracu', mâncași ca boierii! Bravo!

Abia a doua zi, trezindu-se din aburul vinului băut, gândul îi era la odrasla lui, Costică, un copil sfrijit care-și odihnea oasele pe unde apuca și pe care, de dimineață până seara, nimeni nu-l vedea pe nicăieri. Nefericitul micuț rămăsese

fără mamă, chiar în ziua în care împlinise un an. Ghinionista femeie plecase în câmp să adune pentru foc niște cocioace de floarea-soarelui. Încărcată cu o crosnă imensă, tocmai încerca să treacă peste calea ferată când o izbitură o făcu să zboare câțiva metri. O lovise trenul. O perdea sângerie i se trase peste vederi, pământul se clătină când într-o parte, când într-alta, mai auzi niște fieroteni troncănind, și apoi o liniște se prăvăli peste ea. Marin și-a adunat nevasta de pe marginea rampleului, a pus-o în sicriu și a îngropat-o fără popă într-un capăt al cimitirului, printre niște tufe de cucută. Rămas fără mamă, Costică a crescut prin vecini și pe ulița prăfuită, de capul lui. Într-o zi îl întrebă pe taică-său ce-i aia „mamă„.

Marin se trezi din morocăneala lui și îi răspunse enervat:

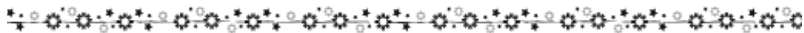
– O femeie! Ce să fie? Ai răbdare că am să-ți aduc una într-o zi.

De fiecare dată când cânta la nuntă ori la bal, Marin căuta prin mulțimea de femei o mamă pentru Costică. Odată, la Samurcași, pe la mijlocul nopții, la timpul când se strângea darul nunții, simți cum ceafa-i arde de parcă la distanță de un deget se aflau doi tăciuni aprinși. Mai întâi și-a trecut palma peste pielea transpirată, încercând să dea deoparte dogoarea aceea, dar fără vreo izbândă. Întorcându-se brusc, văzu o femeie cu plete roșcate care fuma și privea drept spre el. Marin râse încurcat și-i făcu cu ochiul.

– La ce nu-ți pui, măi frate, dinții ăia lipsă? Că parcă ești dracu'! îl dojeni ea.

Ninge cu povești

El, mirat, ba chiar puțin rușinat, își puse palma peste gură și-o întrebă cu răutate:

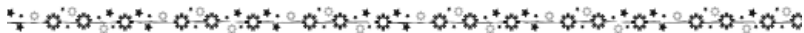
- De ce să mi-i pun? Ce, dacă mi-i pun, mă iei tu?
- Mai știi? îi răspunse ea, suflându-i în față două rotocoale de fum.

La sfârșitul petrecerii, după ce-și strânse tobele, se duse la colțul unde ea era așezată și-i spuse într-o doară:

- Tu ai vorbit serios, ori ai făcut-o pe... filotima?
- Dacă mă iei, vin cu tine, chit că nu știu dacă ai casă, ori fro nevastă, ori mai știi eu ce...

Pe drum, mergând spre casa lui, Mitana s-a oprit din mers și i-a zis:

- E bine să știi că pe mine, din când în când, mă apucă așa... strechea!
- Cum așa? Ce, ai gărgăuni la cap?
- La o jumătate de an, fug de-acasă.
- Și... te ține mult?
- O săptămână, chiar două.
- Și după aia?
- După aia, vin-napoi!
- Păi... ce, io te mai primesc?
- Da' cum! râse femeia.
- Nu mai pleci tu de la mine, neică, pen' că io sunt...
- Ehe! râse ea. Ești pe dracu'! Nu te uiți la tine? Parcă ești o paparudă.

Așa s-a și întâmplat. La câteva luni, când lui Marin Drăcosu îi era lumea mai dragă, într-o seară, Mitana a plecat să cumpere gaz de la cooperativă și n-a mai venit. A așteptat-o până aproape de miezul nopții, apoi și-a tras pantalonii de salopetă pe el și s-a dus s-o caute. Nimeni n-o văzuse. A umblat pe la dispensar, pe la miliție. Nimic. Abătut, întorcându-se acasă, și-a amintit de năravul femeii. Așadar, o apucase strechea! Țiganul s-a frământat până-n zori, iar puștanul Costică a plâns toată noaptea. Marin și-a făcut inimă rea, dar degeaba. Mitana a venit abia după o săptămână, cu părul făcut permanent, cu unghiile vopsite, purtând o rochie nouă și niște pantofi de lac. A intrat în casă pe seară, la timpul când se aprinseseră lămpile, a aruncat un pachet de ciocolată și unul de țigări pe pat, s-a așezat pe laviță și a țipat:

– Ce dracu’ faceți, mă, dormiți? Sus, sus c-a venit maioru’ beat!

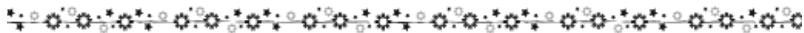
Apoi s-a pornit pe râs. Râdea ca o nebună. Marin a sărit din așternut, a prins-o de pieptii rochiei și a ridicat pumnul s-o lovească.

– Nu da în ea, tată! Nu da! a strigat Costică. Ce-ai cu ea? Bine că s-a întors. Muream de dorul ei.

Femeia s-a smuls din strânsoarea bărbatului și, bătând din picior, i-a aruncat în față:

– Mă, ciungule, țineți cataroabele alea noduroase acasă, că altfel plec fără retur!

Ninge cu povești

Toboșarul și-a înfrânt mânia, însă viermele geloziei îi mușcase inima. A luat o țigară, și-a aprins-o, apoi s-a așezat pe pat, rămânând, ca un om neputincios, dus pe gânduri. N-avea ce-i face acestei femei pe care o lovea din când în când dorul de ducă.

Mitana s-a dus la băiat, l-a luat în brațe, și, în timp ce-l săruta zgomotos, i-a zis:

– Hai să te îmbăiez, prințișorule!

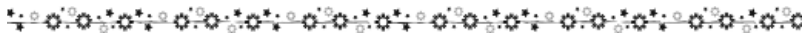
De a doua zi s-a făcut din nou femeie de casă. Spăla, călca, făcea mâncare, îngrijea cu dragoste odrasla lui Marin. Și așa a ținut-o câteva luni bune, până când, odată, într-o dimineață, Toboșaru, venit de la o nuntă, iar n-a mai găsit-o. O căută peste tot, dar totul fu de-a surda. A treia oară, n-a mai umblat după ea. A așteptat-o, cu oarecare liniște, sperând că femeia asta neastâmpărată o să se întoarcă. Peste o săptămână, Mitana a apărut în prag cu brațele încărcate de daruri. Nimeni nu știa pe unde a hoinărit și nici ea n-a destăinuit locul pe unde hălăduise.

Au trecut anii, iar ea nu-și întrerupea obiceiul. Marin se mai obișnuise cu meteahna ei, dar Costică plângea în hohote și nu se atingea de mâncare câte zile Mitana lipsea. Apoi, când ea revenea, bucuria se așeza iar în casa lor.

Într-o iarnă, viscolul a ținut șapte zile. Nu mai aveau nicio surcică să aprindă focul.

– Marine, du-te după lemne, că facem țurțuri la gură! îl îndemna femeia.

– Tu nu vezi, fă, ce-i afară? Unde să plec? Și... de unde să le iau?

– Furi și tu, că n-o fi foc!

– Mitano, sunt io țigan, am făcut toate relele din lumea asta, m-am îmbătat, am jucat pe mese, am înjurat, am jucat barbut și cărți, dar de furat m-a ferit Dumnezeu!

– Și ce-ai vrea tu, să murim de frig?

– Păi, nu, dar...

După multă vorbă și tocmeală, Marin a prins un sac și a plecat să fure lemne. A intrat tiptil în curtea Gherghinei, a mers la șopron și a luat câteva scurtături. Spaima îi apăsa sufletul, fălcile îi dârdâiau. Când a ajuns acasă, cu mâinile și picioarele bocnă, înfricoșat, cu cămașa leoarcă de sudoare, i-a spus Mitanei:

– Și dacă mor, nu mă mai duc să fur!

– Ete, na! îi râse ea în nas. Mare scofală.

– Nu pot, înțelege că nu pot, încercă el s-o lămurească.

Umblă frica și rușinea prin mine ca șarpele prin apă! Zău!

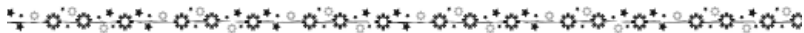
În toiul nopții, femeia l-a simțit că se ridică din pat. La lumina palidă a lămpii, a văzut cum bărbatul se împiedică, apoi se prăbușește peste rogojină. A sărit speriată și a dat să-l ridice. Marin horcăia și se scutura ca prins de un curent electric.

– Marine! a țipat ea.

– Offf! a făcut el și s-a întins, rămânând nemișcat.

Murise, naiba știe de ce. Doctorul a spus că i se spărsese o arteră în creier. Mitana, înspăimântată, mai întâi a vrut să fugă din casa aia. Ba chiar se îmbrăcase, însă a dat cu ochii de Costică. Băiețelul ședea în genunchi și mângâia obrajii mortului, plângând cu suspine și rugându-se:

Ninge cu povești

– Hai, mă tată, taticuțul meu, scoală, că eu ce mă fac fără tine?

Femeii i s-au înmuiat picioarele. A prins copilul pe după umeri, l-a ridicat și l-a ținut strâns în brațe.

– Lasă, o să am grijă de tine ca de copilul meu!

Mâinile lui se făcură cerc în jurul mijlocului ei și-i spuse:

– Să nu mă lași, că am să mor...

După un an de la moartea lui Marin Drăcosu, în noaptea de Crăciun, Mitanei i s-a făcut iarăși dor de ducă. Îl culcă pe Costică, își aruncă pe ea o flanelă și ieși în stradă. După câțiva pași, simți nevoia să se uite înapoi. Își întoarse capul și privi. În fereastră i se păru că zărește un căpșor încărcat cu zuluși. O spaimă și un fior îi colindară carnea, iar inima se porni s-o ia la galop. Se întoarse brusc, intră în casă și pași de grabă la patul în care Costică dormea strângând în brațe cetina de brad adusă de Mitana de cu seară în locul pomului de Crăciun. Îi prinse fața suptă și gălbejită între palme, apoi îi mângâie îndelung fruntea. Lacrimile o podidiră. Hohotind toată noaptea lângă trupul ostenit de joacă, își jură să nu mai părăsească niciodată casa aceea în care bărbatul ei de ocazie își dăduse duhul fiindcă nu se împăcase cu gândul că trebuise să fure, împotriva voinței lui, câțiva chituci de foc!

În noaptea aceea, a nașterii Domnului, Costică a primit cel mai frumos dar din viața lui: statornicia și dragostea femeii care-l adoptase!

Crăciunul domnului Mihail

Cristian Radu Constantin

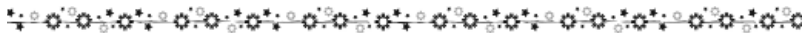
Nu mai ninsese de mult atât de luminos și atât de abundent în București. Fulgii de zăpadă păreau luminoși pentru că, la căderea serii, se aprinseseră toate luminile orașului.

Pe bulevarde, dar și prin alte locuri, ornamente electrice colorau lumina. Era seara de Crăciun. În pofida ninsorii, centrul orașului se animase. Până și colindători apăruseră de niciunde, niște adulți dubioși, cu mutre de derbedei.

El o aștepta lângă Academia de Studii Economice și se uita la toate taxiurile care veneau dinspre bulevardul Dacia. Urma ca ei doi să se întâlnească la ora 20 și să meargă pe jos spre Centrul Vechi, având ca destinație un mic restaurant al cărui program se încheia la miezul nopții.

Se cunoscuseră de curând. Relativ de curând. Paisprezece săptămâni trecuseră de când viețile lor se intersectaseră. Ea, genul acela de femeie greu de descifrat. El, genul acela de bărbat care nu încearcă să descifreze femeile. Amândoi, la vârsta de mijloc, încercând să pună capăt unei lungi perioade de singurătate. Amândoi, oameni din clasa mijlocie, poate puțin peste, independenți.

Ninge cu povești

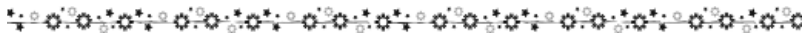
Așteptând-o, bărbatul, fără să scape din ochi taxiurile, începu să rememoreze ce știa el despre istoria Crăciunului. Probabil că termenul, denumirea sărbătorii provine din latinescul „calatio”. Până la sfârșitul secolului al IV-lea, nașterea lui Hristos se sărbătorea odată cu Boboteaza. Datele la care se sărbătorește Crăciunul sunt orientative, pentru că nu se știe data exactă a nașterii Mântuitorului.

Dar, Isuse Hristoase, de ce nu mai vine femeia asta? Este ora opt și treizeci și cinci de minute. Bărbatul scoase din buzunar telefonul și o sună îndelung, dar suna în gol. Vru să-i dea mesaj pe Facebook, însă ea nu era on-line. Oare se întâmplase ceva?

Ninsoarea se opri brusc. Se așternuse deja un strat de zăpadă în care se afundau picioarele trecătorilor. Impresia lui fusese, în cele săptămânile de când ieșeau împreună, că se îndrăgostiseră unul de altul, cam la a doua sau la a treia vedere. Făcuseră amor chiar în postul Crăciunului, la ea acasă, punând în acest act toate energiile fizice și sentimentale neconsumate.

Ce este acela preludiu? Cui îi trebuie? Preludiul nu-i altceva decât o compoziție muzicală scurtă, cu o formă ce poate varia de la o piesă la alta. În perioada romantică, era o piesă de sine stătătoare. E nevoie să cânti la o femeie ca la un instrument? Trebuie să fii un virtuoz pentru asta. Nu era cazul lui.

Se făcuse ora 21, femeia tot nu răspundea la telefon, dar el se încapățâna să nu plece. La nouă și douăzeci, traversă la buticul de la coloane, își cumpără o sticlă mare de vodcă și se întoarse la locul de așteptare.

Trecătorii se răriseră. În cazul în care nu se întâmplase ceva cu totul și cu totul special, de ce mama naibii nu îl anunțase că nu poate veni? Există persoane care onorează o întâlnire venind de la mii de kilometri. Unii se duc la întâlnire chiar morți fiind: „În goana roibului, un sol, cu frâu-n dinți și-n capul gol, aleargă, crește-n zări venind și zările abia-l cuprind”...

Cristian Mihail, pentru că așa-l chema pe acel bărbat, se așeză pe bordura înzăpezită cu paltonul său cel elegant și trase cu nesaț prima dușcă de vodcă, aprinzându-și apoi o țigară. „Are gust de Nirvana, tutunul”, își spuse el, băgând înapoi pachetul.

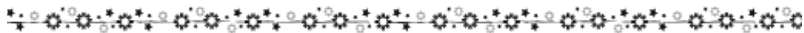
Sticla ședea alături, în zăpadă. „Trei crai de la Răsărit... dă Domnu... Doamne”... Bărbatul continua să monologheze în gând. „Femeia aceasta a avut o viață zbuciumată, poate de aceea se comportă ciudat. Însă toate viețile sunt zbuciumate... și stropite de ape tulburi”...

Încă o gură de vodcă din sticla de 750 de mililitri. „Da, categoric, orice mililitru de alcool e un pitic pe creier, iar piticii sunt din povești și e o seară de poveste, e magia Crăciunului, e magia Hristoșilor și Dumnezeilor mă-sii”...

- Sunteți bine? îl întreabă o doamnă care trecea pe-acolo.
- Da, mulțumesc.
- Dacă vă este rău, vă pot ajuta. Chem...
- Nu răul mă sperie, ci originea răului.
- Duceți-vă acasă!

Dar el nu se duse. Conținutul sticlei ajunsese la jumătate,

iar țigările din pachet se împuținaseră. Pe stradă nu mai mișcau decât luminile electrice și mașinile. Umezeala îi intrase prin palton până la piele. Dacă ar fi vorbit, probabil că i s-ar fi împleticit un pic limba.

În gând, însă, cuvintele se rostogoleau coerent. Mirabela era unul dintre cuvinte. Simțea, cu cel mai bun instinct al său, acela cu care ne temem de moarte, că n-o s-o mai vadă niciodată pe femeia respectivă. Sunt atâtea lucruri pe care nu le vedem și ele își continuă rostul în spațiul invizibil.

Ei îi place muzica simfonică. Dacă ei doi trăiseră o simfonie, aceasta risca să se termine cu fundul în zăpadă. Începuse puternic, înalt, cu toate viorile. Și cu un public privindu-i cum se țineau de mână pe stradă.

Deodată, i se păru că strada o ia la vale. „Din cauza alcoolului”, își zise. Când nu e zăpadă, străzile astea sunt niște șerpi gata să te muște.

O ținuse de câteva ori în brațe cu toată tandrețea de care era capabil. Poate că băuse prea mult în prezența ei? Poate că spusese lucruri nepotrivite? Poate că nu i-a fost alături (dar asta din întâmplare) când ea a avut un anumit necaz? În orice caz, femeile sunt imprevizibile, fac parte din altă rasă, ba chiar altă specie, au altă alcătuire mentală.

La o nouă gură de vodcă, omul se întristă, amintindu-și ceva ce citise pe undeva, un fel de colind:

„...îngerii coboară iar, albă cetină frângând, ca să moară pe trotuar, domn, domn, colindând... Luciul gheții străveziu,

gând, gând alungând... Am venit și noi târziu, domn, domn întristând... Albă ramură de chin, ierni, ierni din trecut... Domn, domn, un străin, domn, domn neștiut...”

Cum ar fi să moară acolo, la Romană, dintr-un motiv oarecare, în noaptea de Crăciun? Și-l imaginează pe Dumnezeu transformând umbra morții în raza unei noi zile. Dumnezeu pe care tocmai îl hulise.

Poate că Mirabela plecase undeva, departe, cu vreun tren. Trenurile vin și pleacă. Mai mult pleacă.

De multe ori, Cristian Mihail avea imaginații magnifice despre iarnă. Dacă noaptea de Crăciun ar fi fost cea polară, ar fi durat luni întregi. Toate ornamentele astea sintetice ar fi fost înlocuite de spectacolul boreal cu focuri pe cer. Luminile nordului vestind nașterea lui Hristos. Vântul solar gonind în câmpul magnetic terestru. Și titanul Boreas, stăpânul vânturilor, profețind ceva ce nu se mai pomenise. Un fenomen asemănător aurorei boreale poate fi observat și pe Jupiter, Marte, Venus, Saturn. Un Crăciun pe Marte... Într-o uriașă capsulă transparentă, de cinci stele. Cu baruri deservite de pitici marțieni.

Cât despre Pământ, în decursul istoriei, diverse seminții au consemnat misterioase sunete asociate fenomenului de auroră. Poate glasurile unor colindători astrali... Poate vocile walkiriilor, acele fecioare războinice, suite pe cai și înarmate cu lănci. Când ele călăresc, armurile lor emană o lumină stranie, tremurată, care străfulgeră cerurile nordice, născând ceea ce

Ninge cu povești

oamenii numesc aurora boreală, Lumina Nordului sau Focurile de Vulpe. Algonchinii credeau că luminile erau strămoșii lor dansând în jurul unui foc ceremonial. În altă ordine de idei, de idei deja bete, Mirabela boreală nu există.

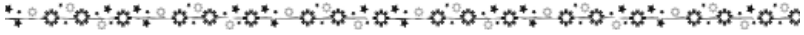
Dar toate aceste gânduri îl distrăseseră de la companioana lui tubulară și străvezie. Mai era vodcă și bărbatul bău. Și veniră alte gânduri hibernale...

„Într-o iarnă, pe când zăpada cădea din înaltul nemărginit al cerului în fulgi mari și pufoși, o împărăteasă stătea într-un jilț și cosea lângă o fereastră cu pervazul negru, de abanos. Și cum cosea ea așa, aruncându-și din când în când privirile la ninsoarea care se cernea de sus, se întâmplă să se înțepe cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în zăpadă. „Mirabela e o târfă”, spuse împărăteasa.”

Cristian Mihail conchise că împărăteasa, deși zisese „târfă”, își închipuise o fată albă ca zăpada, cu buzele roșii ca sângele și cu părul ca pana... „Ca pana mea”, gândi el. Fata, pe nume Albă ca Zăpada, trecuse acum de patruzeci de ani și dezertase de la întâlnirea de Crăciun. Albă ca un cadavru, Mirabela poate că plutea prin valea umbrei morții. Căci femeia asta fusese dusă în adâncul pădurii, de către un vânător, care o omorâse.

De fapt, nu femeile sunt curve, ci vodca-i puțină. Sticla asta era darul piticilor, acei omuleți care se țineau de mâini și dănțuiau plini de voieșie. Prichindeii săltau ca niște apucați, însă intenția lor de a tropăi era anihilată de moliciunea zăpezii.

Când era copil, Cristian Mihail își petrecuse o vacanță

de iarnă în Bucovina, la bunicul său văduv, pe jumătate evreu. Mihail V. Cristian, botezat creștinește, puțin agnostic, nu avea nimic împotriva celorlaltor religii.

„A nins ca în Frații Musulmani”, zise el cu glas tare, cu glas extern, hlizindu-se apoi, după ce se gândi că la musulmani ninge numai în anumite zone geografice.

Nu există ierni ca în Bucovina. Nu există trasee turistice precum cele din Munții Rarău-Giumalău. Apoi, Țara Dornelor e plină de provocări.

Acolo, la bunicul, tânărul Mihail avusese un prieten patruped pe nume Rex. Acum, el, bărbatul, era câinele, dar nu rege, ci câine de pripas, în zona Pieței Romane. Ar fi putut șede și pe Calea Victoriei, dacă tot rămăsese de capul lui, dar... calea victoriei împotriva cui?

Și, oare, ce simte el, cu adevărat, față de Mirabela? Vin circumstanțe când dragostea, devenind o cămilă care stă moartă la poarta omului, nu mai valorează nici cât cămila moartă.

– Du-te, bă, la culcare! îi strigă un puști dintr-un grup de tineri care se îndrepta spre intersecție.

– Hai, sictir, mormăi domnul Mihail.

Iarnă căzută-n genunchi, cum ar spune un scriitor pe care îl știa el.

Decorul era tot mai înșelător ochilor înlăcrimați de aerul rece și nu numai de aer, în condițiile în care conținutul sticlei era pe sfârșite. „Zici că aici se termină Praga”.

Să se ducă la culcare? Își aminti o zicală tâmpită: a dormi

Ninge cu povești

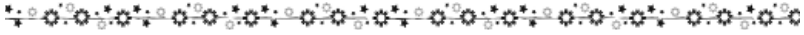
înseamnă a muri puțin. Deci, dacă dormi mai mult, mori mai mult.

Cu un an înainte, deși fusese invitat la niște prieteni, făcuse Crăciunul singur. Așa preferase el, în toane nu tocmai sărbătorești. Să fii singur nu înseamnă să fii cu nimeni, avea atâtea amintiri. Nu trăia din amintiri, amintirile trăiau din el. Dacă n-ar fi fost el, n-ar fi existat acele amintiri populate cu personaje. Oameni, locuri, întâmplări. Adevăruri și minciuni. Și mari sincerități, adesea dăunătoare. Iar acum, tot singur. Zgribulit, ud și cu alcoolul pârjolindu-i mintea hiperactivată.

Privind în jur, înainte sau în gol, i se părea, preț de câteva clipe, că trăiește un experiment în afara corpului. După care intra în tunelul timpului, unde cel care mai devreme era extracorporalul domn Mihail redevenea copil, Cristi și se întorcea în Bucovina, regiune care păstra păduri enigmatice, cu copaci de forme bizare și mici focuri inexplicabile care apăreau din când în când.

Păduri bântuite, spuneau localnicii bătrâni dându-și importanță, ca și cum ar fi fost deținătorii unor taine. Dar cine să fi umblat noaptea prin păduri, căci despre nopți întunecate era vorba, pentru a vedea micile focuri sau obiectele zburătoare de deasupra pădurilor? Braconierii și hoții de lemne nu discută despre păduri.

În schimb, monologa în gând despre păduri bucovinene domnul Mihail, în zona Pieței Romane din București. Da, piețe romane sunt și la Roma, dar păduri paranormale ca în Bucovina

găsești prin puține locuri și e înspăimântător când le găsești. Se spune că sunt adăposturile diavolului și părți din originea răului. Pline de blesteme, de fantome și de istorii terifiante. Pline de zgomote care îți fac părul măciucă. De fapt, care îți fac măciuca păr, se corectă domnul Mihail. Ele sunt porți către alte dimensiuni. Niciodată păduri de brad. Brazii țin departe forțele malefice. El nu mai împodobise un brad de ani mulți.

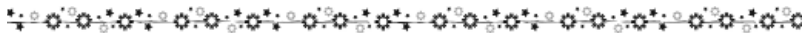
Recent, o împodobise pe Mirabela cu cercei. Ea îi privise zâmbind, ascunzându-și nu foarte iscusit disprețul pentru lucrurile ieftine.

Cât despre fantome, Cristian Mihail nu prea credea în ele, dar nici nu avea argumente pentru a le nega existența, dacă îi era îngăduit cuvântul „existență”.

Mirabela devenise fantoma din seara de Crăciun. Ce văzuse la ea, nu putea să spună, dar îl mulțumise ce nu văzuse la ea – și anume frivolitatea sau mediocritatea femeilor obișnuite. Desigur, nici târfele nu sunt femei obișnuite și sunt mai mult decât frivole, ceea ce înseamnă că nu sunt frivole.

Brazii țin departe fenomenele malefice, iar Bucureștiul era împodobit cu brazii sau cu crengi de brazi. Poate că brazii o ținuseră departe și pe Mirabela, dar asta ar fi însemnat că și ea face parte din registrul răului.

„N-o să o mai văd niciodată ”, își repeta bărbatul, în timp ce magia Crăciunului îl aducea într-o stare tot mai deplorabilă, carevasăzică magie neagră cu becuțe galbene, roșii, verzi, albastre și mov. Vodca se termina, iar timpul zbura ca un liliac în iad.

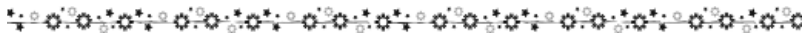

Multă vreme, până să apară Mirabela, el trăise relativ solitar, în afara jobului. Jobul este o noțiune care vrea să semnifice îndeletnicirea profesională. Pentru pasiunile private, se folosește cuvântul Hobbit, derivat din hobby. Deci, domnul Mihail traversase însingurat ultimii ani.

Văzu cai albi trecând în tăcere pe stradă și se întrebă dacă n-ar fi trebuit să fie reni. Știa că este o halucinație, mai avusese halucinații de la alcool. Oare există profesori de despărțiri, ca să te învețe cum să le faci față? Da, există, dar se numesc psihologi și sunt mai nevrotici decât majoritatea oamenilor. Ei vorbesc adesea și despre depresiile cauzate de sărbători, chit că sărbătorile nu ar trebui să fie nici prilej de depresie, nici prilej de zăcut pe stradă.

„De ce iubim femeile?”, se sclifosea un poet îndoielnic al acestui secol, iar răspunsul ar fi: de proști. În timpul acesta, al scurgerii nopții de Crăciun într-o manieră neașteptată pentru Cristian Mihail, cu siguranță prin alte locuri erau petreceri, cu lumânări romantice sau cu candelabre strălucitoare, în săli fastuoase ori în separeuri întunecoase cu muzică atomizată și de bună seamă în case.

Simțea că îi amorțesc picioarele. Avusese un coleg pe nume Constantin Amorțitu, dar se lepădă de acest gând, pentru că Amorțitu era un om intrigant și turnător. Nu l-ar fi invitat niciodată la o reuniune de Crăciun pe Amorțitu, căruia colegii îi născociseră diferite porecle, dar nici nu-i mai trebuiau.

Pesemne că Mirabela nu-l iubea, dar, chiar dacă nu-l iubea, ar fi fost bine să-l anunțe că nu poate veni la întâlnire. Sau că nu mai vrea.

Ce mama naibii o fi dragostea? Chestia aceea care începe de acolo de unde tu nu aștepți nimic în schimb? Domnul Mihail cunoscuse multe persoane nepotrivite înainte de a cunoaște persoana potrivită și anume pe Mirabela, iar aceasta se dovedise, iată, nepotrivită. Neserioasă. „Poate a murit”, își repetă el.

Moartea este felul naturii de a-ți spune s-o lași mai moale. Murim câte puțin în fiecare zi, trebuie să ne obișnuim cu asta. Însă moartea oricărui om este mai mult o treabă a supraviețuitorilor, decât a lui.

„La înmormântarea mea să plângă numai cei cărora le datorez bani și tot va fi suficientă jale”, își zise.

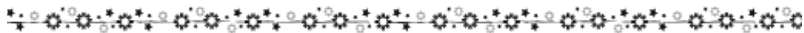
Dacă venea Mirabela, ce povestioară putea ieși, romantică, începând cu restaurantul pe care și-l aleseseră, cu flori pe masă și Chivas.

Întinse mână după sticlă, mai era ceva în ea. Mâna întinsă care nu spune o poveste nu primește Chivas, primește vodcă de la un chioșc. Restaurantul la care făcuseră rezervare avea jazz. Iată că rezervată, dar rezervată rău de tot, se dovedise Mirabela. Poate rezervată altuia.

Schimbând în minte scena, Mihail își imaginează că trăiește acum o dramă shakespeariană, acea „Poveste de iarnă”, cu Hermiona și Polixenes, plină de gelozie și de speranță. „Ceea

Ninge cu povești

ce s-a pierdut nu va fi regăsit”, spunea dramaturgul. Dar, în definitiv, ce s-a pierdut?

Încrederea în oameni s-a pierdut, decise bărbatul, simțindu-se victimă a unei țepe apoteotice. Parcă și spini de gelozie i se înfingeau pe dinăuntru, la simpla supoziție că Mirabela ar putea fi cu altul. Cu alt idiot, se simți dator Mihail să-și precizeze. Cât despre măreția frigului... Nu vedea nimic măreț în a îngheța pe stradă, dar tot nu voia să plece, cuprins de un fel de masochism revanșard. Ca și cum i-ar fi făcut ei rău stând acolo rebegit, ca și cum ar fi făcut-o astfel să sufere, să se simtă vinovată, să-l aibă pe conștiință, să-și vadă micimea și nestatornicia.

Așa cum spusese și împărăteasa din basm, Mirabela e o târfa. Carevasăzică, dacă ea era târfa, domnul Mihail dezvoltă descumpăniri demne de o cauză mai bună.

Emoțiile i se transfigurau la câteva minute. Se simți deodată ca un copil abandonat, iar sentimentul că i se făcuse o nedreptate îngrozitoare deveni de nesuportat. Cum să nu urăști o femeie care te lasă de izbeliște, mai ales într-o manieră atât de mârșavă, fără somație, fără foc de avertisment? O urî pe Mirabela cât putu el de mult, apoi un val de tandrețe la adresa ei veni să ia locul acestei uri.

Oamenii trebuie evaluați și percepuți cu toate ale lor, cu bune și cu rele, reflectă domnul Mihail. Totuși, ce femeie lamentabilă, ce japiță! „Am făcut o pasiune pentru cine? M-am îndrăgostit de cine? Dacă, într-adevăr m-am îndrăgostit. Dacă

dragostea nu e o prostie abstractă, plăsmuită în mintea noastră.”

Cu o iarnă înainte, nu prea ninsese. Domnul Mihail mersese în pantofi toată iarna. În pantofi și în restaurante. Solitar, autosuficient, uneori melancolic, alteori plin de planuri confuze.

Iernile secetoase cu temperaturi scăzute duc cu gândul la încălzirea globală. Anul acesta, Mirabela fusese încălzirea lui globală și rezistența lui din munți, în excursia de la Bușteni. Dar, își spuse el simțindu-se rezonabil, petrecuse prea puțin timp cu ea ca să aibă dreptul să și-o revendice. Și de ce ar revendica bărbatul o femeie? Ele nu sunt bunuri patrimoniale.

După ce își terminase facultatea, domnul Mihail se dedicase - așa cum fusese învățat - introspecției. Ca la experimentele de chimie: torni în tine ceva și aștepti ca altceva să se înroșească, să bubuie, să sfârâie sau să scoată fum.

Vodca rusească părise să dea cele mai bune rezultate, dar și sonda Beefeater Dry, ajunsă pe orbita planetei sale, începea să transmită semnale care îi dădeau iluzia că nu e singur în univers. Cert e că dăm chix cu autocunoașterea, își zise el.

Iar în privința celorlalți, lucrurile stau și mai prost. Avem impresia că le putem citi gândurile. Oare tot ce crezuse el despre Mirabela nu fusese un șir de asumptii, chit că asumptiile sunt ferestrele noastre spre lume?

Ce știa el despre această femeie, în afară de datele generice, și anume că fusese căsătorită, că ținuse jurnale, că avea pisici și că, la un moment dat, recent, o răzbise singurătatea? Da, își

Ninge cu povești

dădea seama cum e să fi singur, uite-l pe el, acum, prăbușit în rămășițele Crăciunului... Și cu sticla aproape goală. Domnul Mihail sorbi cu nesaț ce mai rămăsese pe fundul sticlei. Piața Romană se vedea ca o lagună cu sens giratoriu.

Se pustiise orașul, în lungul drum al nopții către zi. Domnul Mihail se întreabă dacă mai putea cineva să ajungă acum pe culmile înghețate ale singurătății pe care o resimțea. Dar iată că cineva putea...

– Ai să-mi dai o țigară?

Bărbatul ridică ochii cam la înălțimea unui metru și jumătate și văzu o bătrânică înfocolită dramatic. „E moartea”, își spuse el și îi dădu morții o țigară, apoi i-o aprinse cu bricheta. Fără să mulțumească, ea plecă cu pași mici, prin zăpada deja murdară. Abia atunci a catadicsit domnul Mihail să se ridice în picioare, ud și cuprins de frig. Dar tot nu plecă.

Îi trase un șut sticlei goale. Sticla se rostogoli pe carosabil. Reprobabilul gest atrase atenția unei patrule de Poliție. Doi bărbați în uniforme de iarnă se apropiară, unul îi ceru un act de identitate, iar domnului Mihail îi trebui un minut să-l găsească. Arăta că un om care nu se mai putea deplasa singur.

– Ia te uită, suntem vecini! spuse unul dintre polițiști.

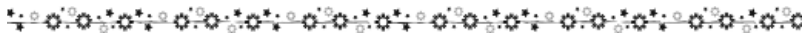
– Chiar? Ca să vezi...

I se împleticea și limba.

– Locuiți la adresa din cartea de identitate?

– Da.

– Vă ducem acasă! adăugă polițistul.

Sprijinit de polițiști, domnul Mihail acceptă să fie urcat în mașina Poliției, staționată la mică distanță de locul interpelării.

Scările până la apartamentul său le-a urcat singur, nu fără dificultate. Cu cheia în mână, în fața ușii, se întrebă dacă vine sau pleacă. Răzbi, până la urmă, în locuință. Și în camera aferentă bucătăriei, găsi o sticlă de vin.

De la fereastră, se vedea că cerul se limpezise, era complet senin.

Hainele cu care venise atârnavu ude în cuierul din hol. Domnul Mihail se drapase într-un halat. Își turnase vin. Și căzuse din nou pe gânduri.

Cu mintea vrașițe, își spuse că există o vacuitate în care te trezești după ce trece Crăciunul. Acest orient-express al unui creștinism tot mai prost înțeles.

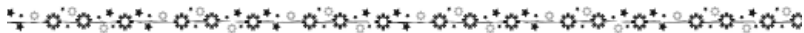
În altă dezordine de idei, cât de prieten este sau a fost sau nu va mai fi el cu această Mirabela?

Păi, prietenia, frățioare, este un cal de povară care nu se urnește într-un timp atât de scurt.

La această cugetare parțial adâncă, veni și completarea că polițiștii fuseseră foarte cumsecade, aducându-l acasă.

Cât despre prietenia dintre un bărbat și o femeie, oare este ea posibilă? Așa... pe termen lung... dacă ar fi să fie...

Reflectând la asta, domnul Mihail mai sorbi din spiritul roșu și deja matinal al Crăciunului, aflat în paharul înalt. Păi... și prietenii au viața lor, până când osmoza dintre cele două suflete ia sfârșit. Trebuie să cauți alte suflete în fața cărora să

te poți deschide. Dar, cum spunea cineva, este întotdeauna destinul marilor sincerități și marilor prietenii să pară ridicole.

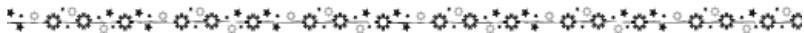
În cartea „Cele două Michelle”, despre care acum, cu băutura în creier, nu mai știa dacă o citise sau avea de gând să o scrie chiar el, se spune că o femeie nu poate iubi un bărbat decât în măsura și în timpul în care îi este ei necesar. Acest timp poate dura de la douăzeci de minute la doi ani. Dar cui îi pasă, în definitiv? Adevărul este în vinul acesta roșu, cu acel gust al toamnei care precede Crăciunul.

E bună și singurătatea, e o convertire la tine însuși. Cinismul extremei singurătăți este un calvar pe care îl îndulcește insolenta.

Dar, domnule Mihail, ți-ai petrecut noaptea de Crăciun ca un bețiv, ca un vagabond, ca un om al străzii. Ai băut într-un loc public. Ai azvârlit și cu sticla. Iar polițiștii, oameni, într-adevăr de treabă, în loc să te amendeze, te-au adus acasă.

Of, trebuia să plece de la început, văzând că Mirabela nici nu vine și nici nu poate fi găsită. Altul, mai rațional, ar fi așteptat sfertul academic, apoi jumătatea porcușorului de Guineea, poate chiar mai puțin, dar puțin peste, apoi ar fi plecat. Acasă, bineînțeles, căci iată vinul acesta roșu, de origine divină... Poate că de aici se trage cuvântul „divin”, de la vin. Sau sunt pur și simplu două cuvinte moldovenești folosite ca unul singur.

Beția din vodcă, din băuturi spirtoase în general, ori te face să-ți înghiți limba, ori, dimpotrivă, induce altă beție, beția de cuvinte, baterea de câmpi, când acele cuvinte, imagini în

cuvinte, fraze, răsuciri, volte încep să-ți fie prezente năvalnic prin minte, în circumstanțele unor frânturi de stări de spirit contradictorii și înfierbântate.

Domnul Mihail își spuse că el trecuse prin multe, dar și că multe lucruri trecuseră prin el. Beția și libertinajul ne împing spre negarea timpului, iar civilizația, din păcate, s-a acomodat la așa ceva. Dacă timpul nu ar fi ireversibil, ți l-ai putea petrece oricum, fără să te mai trezești din dionisioasa rătăcire.

Domnul Mihail, clătînându-se în baie, făcuse un duș aproape rece, dar acesta nu-l trezise din beție, dimpotrivă, îl făcuse să se gândească la ceva frivol, și anume că cel mai bun duș scoțian poartă numele de whisky.

La ce îi mai trebuiau lui femei, atâta timp cât, potrivit propriilor proiecte, avea atâtea treburi importante de făcut? Poate că sexul este o dogmă pe care nu o poți controla sau anula.

Poate că nu trebuia să fie sătul doar de femei, ci și de toate potăile și potroacele masculine care roiesc în jurul femeilor din viespar. Dar, din păcate, artele, literatura și filmul, în special, sunt marcate întrucâtva de sexoralitatea tuturor veacurilor. Veni, vidi, vici, sugi, v-ați iubit.

Veni vidi Cici. Domnul Mihail va scrie cândva povestea omului fragmentat și a supraviețuirii sale prin configurare. Domnul Mihail are talent literar, a publicat în revista liceului, în domnul Mihail zace un scriitor, dar, deocamdată, zace.